

Старините

За различни „Отломки от българските древности“¹⁵ - за българския език, българските народни песни, празници, обреди и обичаи, Раковски ще разказва и припомня неведнаж в: **Обявление** /за издаване на „Българска старина“ - повременно списание с любословни изследвания/; **Отломък** /от втората част на „Горски пътник“ - „...Българска вяра, храбра порода...“/; **Писмо** /от святата българска ръка на отец Неофит, от първото му заточение, 12 септември 1841 г./; **Ода** /за врачанския епископ Софроний, от Димитър Попски/; **Автобиография** / „Житие и страдания грешнаго Софрония“, драгоценен паметник за българската нова история/; **Прокламация** /от 1812 г., издадена под името Серафим Архиепиев Български, за приближаващото спасение и избавление на българите от „турското варварско мъчителство“, за „светлия ден, който се чака от 400 г.“/.

Старините - тези своеобразни семантични маркери, възкръсват изпод забравата в дългия разказ на любословния лист „Дунавски лебед“. В тях Раковски търси аргументи за националната идентичност в контекста на европейския дух на търсенето на националните корени, на етногенезиса изобщо. Като че ли тук Раковски се сближава с важния за романтизма, включително и за европейския романтизъм, интерес към миналото.

„Отломките“ като наративна рамка отвеждат погледа навътре, към самовглеждането и себепознанието, оттук и към себеосъзнаването. Така, чрез „старините“ Раковски проблематизира националната ни история.

Постепенно, чрез логоса на идеите му, пред нас историкът се превръща във философ на историята, в обществен трибун. Налице е едно друго проглеждане за националното, неговото сакрализиране като памет.

В дискурса на „Дунавски лебед“¹⁶ миналото е ресурс, чрез който се прави стъпка към модерността в българския XIX век. Именно възрожденската самоидентификация е съществен неин аспект. Още повече, че чрез реализацията на „Дунавски лебед“ /1 септември 1860 г. - 21 декември 1861 г./ Раковски проблематизира в публичното говорене необходимостта да се брани българската политическа кауза пред Европа в самата Европа¹⁷.

Чрез „Дунавски лебед“, днес можем да потърсим следите на „изпълненото време“ на един човешки живот/и. В действителност прочитът му „тук и сега“ ни вълнува не толкова като проблем на научното познание, колкото като проблем на съзнанието за собствения ни живот.

Раковски осъществява чрез „големия разказ“ „Дунавски лебед“ едно своео-